

»...JEG BEDER AF HELE MIT HJERTE TIL GUD OM AT JØDERNE MÅ BLIVE FRELST« (Rom. 10,1)

ISRAEL .dk

Daniel har gjort det til sin særlige tjeneste at minde sin omgangskreds om vigtigheden af sabbatten. Denne aften var vi samlet 16 mennesker om bordet – med 10 nationaliteter repræsenteret.

Shabbat i Jerusalem

Roen har sænket sig over Jerusalem, så vi begiver os mod aftenens aftale: Sabbatmåltid hos Daniel Goldstein, som er ansat hos det Israelske Bibelselskab og som besøger os i Danmark næste forår. Han brænder for, at vi mennesker må huske på, hvor stor en gave sabbatten er, så han lader gæstfriheden råde og inviterer hver fredag aften gæster til sin lejlighed for at fejre *shabbat*.

Allerede i opgangen til Daniels lejlighed fornemmer vi, hvilke mennesker vi skal være sammen med. »Leder I også efter Daniels lejlighed«, spørger Bodil frimodigt fire unge kvinder, som venter på elevatoren. De svarer bekræftende, og på vej op finder vi ud af, at vi er fem nationaliteter klempt sammen i den lille elevator.

Et vidnesbyrd for naboerne
I Daniels lejlighed med en fantastisk udsigt ud over byen er det som om, der er et mylder af liv

Folk snakker, dækker bord, laver mad – forbereder sig på forskellig vis på det måltid, vi snart skal spise sammen. Jeg hilser på Judy, som egentlig er fra Storbritannien, men har boet i Jerusalem i mere end 22 år. »Jeg har altid vidst, jeg en dag ville komme til at bo i Jerusalem«, fortæller hun. Judy fik job i Gravhaven til at starte med, men nu arbejder hun som volontør i en organisation, som hjælper overlevende fra Holocaust. »Det er i hvert fald det, jeg skriver på min ansøgning, når min opholdstilladelse skal fornyes hvert år«, siger hun og fortsætter: »Men det som jeg ser som min egentlige tjeneste er at være et vidnesbyrd for mine naboer, så de også kommer til at kende Jesus«.

Langsomhed
Inden maden bliver helt færdig, sætter vi os til bords for at indlede sabbatten på behørig vis. Vi læser forskellige salmer og synger bl.a. sange, som priser kvinderne, hvilket man altid gør på sabbatten. En god påmindelse til manden om, hvad han bør være taknemmelig for. Der er en langsomhed over det. En fornemmelse af at her er der tid og ro til at være i hinandens selskab og opbygge hinanden

med Guds ord og vidnesbyrd om, hvad han har gjort for os.

Fra muslim til kristen
Vi er 16 mennesker rundt om bordet, som til sammen repræsenterer 10 forskellige lande, så der er rigeligt af vidnesbyrd at tage af. Soreiya fra Algeriet er egentlig ved at fortælle om, hvordan hun kom til tro i en samtale med Bodil og jeg, men en af de andre bryder ind og råber: »Vent, vent! Fortæl det højt så vi alle sammen kan høre det!«. Et godt eksempel på det fællesskab flokken rundt om bordet gerne vil være denne sabbat, hvor ingen – ven eller fremmed – skal være alene.

Så Soreiya fortæller levende og gestikulerende om, hvordan hun kom til tro på Jesus for 26 år siden. »Jeg var en dedikeret og rettroende muslim«, fortæller hun. »Jeg havde en veninde, som kom til tro på Jesus, og som gerne ville have mig med i kirke. Det ville jeg under alle omstændigheder ikke, for der fandtes kun én Gud for mig, Allah!«. Hele hendes krop er i gang når hun fortæller. »Efter lang tid kom jeg endelig hen i kirken, og her fik jeg et syn. Jeg så Jesus, da han hang på korset, og det fyldte hele rummet. Jeg blev så

glad – tænk at han gjorde det for mig!« afslutter hun glad.

Daniel tilføjer, at Ali, leder af det Algierske Bibelselskab, for nyligt fortalte, at over halvdelen af de troende i Algeriet kan fortælle vidnesbyrd om at have set Jesus i et syn.

Vidnesbyrd verden rundt
Soreiya er dog ikke den eneste med en historie at fortælle. Rundt om bordet sidder også Jim og Sheila, som godt nok er amerikanere, men som fik et kald til at rejse til Østrig. Jim underviser i græsk på universitetet og leder hver onsdag en bibelstudiegruppe for mænd i Daniels lejlighed.

Der er også Dennis fra Holland og hans kone fra Sydkorea. De blev gift for en måned siden, men da de ikke ville have en rabbiner til at forestå velsignelsen – hvilket heller ikke ville have været muligt – blev det lovformelige ordnet i Holland, mens de så blev velsignet af deres menighed i Jerusalem efterfølgende. Dennis arbejder i The Prayer Tower. En indisk rigmand har lejet øverste etage på Jerusalems højeste bygning, så der med udsigt over Jerusalem kan være bøn 24 timer i døgnet for byen.

Der er også Florence fra Schweiz, der er flyttet til Jerusalem for at studere mongolernes historie, Jossi der er messiansk jøde og rigtig glad for mad. Der er Cole fra North Carolina og Iris fra Hong Kong. Alle har vi en historie at fortælle. Et vidnesbyrd om hvad vi er taknemmelige over, Gud har gjort for os i den uge, der er gået.

Må de lære sabbattens herre at kende
Mæt af både mad og gode historier bevæger vi os endnu engang ud i Jerusalems sabbatsro. Her er alt som vi efterlod det – næsten. For nu er de ortodokse jøder også blevet færdige med deres middag og har bevæget sig ud i gaderne – bogstaveligt talt – for at blokere trafikken med råbene »Shabbesh! Shabbesh!«. Det er *shabbat*, og så skal man ikke køre bil.

Vi baner os vej igennem dem hen til Caspari Center, hvor vi bor, og låser os ind. Da jeg er kravlet under dynen, kan jeg stadig høre råbene uden for, og jeg beder en stille bøn om, at også de må komme til at kende ham, som er sabbattens herre, *Yeshua*.

ap
✚

GENERALSEKRETÆRENS KLUMME:

Messianske jøder i lyset af Berlinmurens fald

Bodil F. Skjøtt

Alt efter hvor gammel man er, kan man huske, hvor man var, da bestemte begivenheder fandt sted: Da Kennedy blev skudt, da Danmark vandt EM i fodbold, da de to tårne i New York styrtede sammen. På samme måde husker mange af os, hvor vi var, da Berlinmuren faldt. Det er 25 år siden og bliver netop nu markeret på mange måder.

Selv forbinder jeg Murens fald med min og hele familiens ankomst til Israel godt en uge

forinden. Vi var kørt fra Aarhus og ned gennem Europa, uden om Østtyskland og gennem det, som hed Jugoslavien. Vi kom til Jerusalem den 29. oktober og den 9. november faldt Muren. Det var surrealistisk at se billederne på TV og vide, at det var direkte fjernsyn og ikke en film. I årene efter var det mærkeligt at tænke på, at vi nu kunne køre gennem Østtyskland. Til gengæld var der ikke længere noget, der hed Jugoslavien.

For Israel var det ikke selve murens fald der ændrede dagligdagen. Det gjorde til gengæld den strøm af immigranter fra det tidligere Sovjet, som i årene derefter ankom til landet. Da strømmen af immigranter var på sit højeste, kom der op mod 30.000 – om måneden. Og de var alle velkommen!

Blandt messianske menigheder blev det også hurtigt et emne, hvad

Da strømmen af immigranter var på sit højeste, kom der op mod 30.000 – om måneden. Og de var alle velkommen!

man kunne gøre for at tage godt imod immigranter. Det blev klart, at der blandt dem var mange, som var Jesus-troende og en stor gruppe, som slet ikke var jøder, men kristne. De kom med deres jødiske ægtefælle, eller de havde en jødisk bedsteforælder. Det var vigtigt for dem at komme til Israel, men det vigtigste var måske at komme væk fra det tidligere Sovjetunionen. I starten var der stor begejstring, når nye immigranter fandt vej til

en messiansk menighed, men når de så sabbatten efter kom med flere familiemedlemmer og alle naboerne, som også lige var ankommet og havde brug for hjælp til at orientere sig i det nye samfund, ja, så meldte udfordringerne sig forståeligt nok også. »Er der plads til os alle, og har vi sangbøger nok?« De har en anden kultur, og de beder alt for længe, og vi forstår ikke bønnerne til bedemoderne. Der var nok af udfordringer for de messianske menigheder, hvoraf mange ellers levede en lidt stille og måske også skjult tilværelse.

I dag findes der stort set ikke den messianske menighed i Israel, som ikke er påvirket af immigrationen fra Sovjet, som fulgte i kølvandet på Murens fald. Op mod halvdel af dem, som er en del af den messianske bevægelse i Israel, har russiske rødder, og der findes et stort antal russisk-talende mes-

sianske menigheder. To af de tre lokal-ansatte på Israelsmissionens partnerorganisation, Caspari Center i Jerusalem, er også russiske immigranter.

Det er ikke kun i Israel, at Murens fald har påvirket den messianske bevægelse. Det gælder i endnu højere grad i Tyskland, hvor der i dag findes mere end 20 messianske menigheder, som næsten alle er oprettet af russisktalende jøder, som Tyskland har givet statsborgerskab efter 1989.

Hvor længe disse menigheder – både i Israel og i Tyskland – forbliver russisktalende er én ting. Vigtigere er det at disse mennesker – og ikke mindst deres børn – forbliver Jesus-troende. Det må være et bedemne for enhver som ønsker »at jøder må blive frelst« -for nu at henvise til Israelsmissionens motto fra Rom 10,1.

REFLEKSION

Knudepunktet - Lukasevangeliet 2,1-20

Egon Johannesen

Egon Johannesen skrev i Israelsmissionens blad i 1944 elleve artikler til brug ved kredsmøder rundt omkring i landet. Fællestemaet var »Hovedpunkter i Israels historie«. Den sidste lagde han i en postkasse den 23. november, dagen før han brutalt blev myrdet, fordi han havde kæmpet for danske jøders ret til livet. Her er hans sidste artikel.

Læs mere om Egon Johannesen på side 3.

Vi har nu igennem årets måneder fulgt Israels historie og set, hvordan det ene knudepunkt efter det andet træder frem i folkets skæbne, og sådan vil det vel gå i hvert folks historie. Der vil altid være visse tider, der drager opmærksomheden til sig og sætter skel. Vi i vort land taler om d. 9. april 1940, d. 29. august 1943, Grundlo-

ven 1849 og reformationen 1536 som tider, der har sat skel i vort lands historie.

Knudepunkter og knudepunktet

Alle sådanne tider er knudepunkter. Ved siden af dem kunne der peges på andre, og det er ikke altid let at se, hvilken tid der har betydet mest, men i Israels historie er der en tid, der er knudepunktet, det afgørende øjeblik, som alle andre ting drejer sig om: Jesu fødsel. – Ikke for intet regner vi vore år før eller efter den stund. Det er tidernes midte, knudepunktet.

Vi læser nu igen den gammelkendte fortælling derom og ser for os det kendte billede af jødefolket: Et folk på vandring. Det giver på en helt ny måde genklang i vore hjerter at møde det her til julen: Folket på vandring. Ganske vist var det ikke dengang på flugt for livet. Det var blot kejserens bud om mandtalslisterne, der skulle opfyldes. Men der ligger alligevel noget sørgeligt karakteristisk i den kendsgerning, at når Jesus lod sig føde til verden i jødefolket, ja, så måtte han fødes på en rejse, svøbes i klude og lægges i et dyrs ædetrug.

I julens budskab kom Guds ubegribelige kærlighed til syndere frem som aldrig før. Messias, frelseren, blev en af os, for at han ved sit liv og sin død kunne redde

I julens budskab kom Guds ubegribelige kærlighed til syndere frem som aldrig før. Messias, frelseren, blev en af os, for at han ved sit liv og sin død kunne redde blot nogle få...

blot nogle få, så mange som under hans ringe skikkelse kunne se Gud selv, og som var rede til at slippe alt andet for at knæle ved den krybbe.

Jorden fortjente ikke den redning. Den afviste den hårdt og brutalt. Jesus endte jo i galgen. Men alligevel – netop: trods alt – gjorde Gud dette nådens under. Derfor er julen gudshjælpens store fest,

hvor vi alle skal blive som børn, for ingen kan sige tak, som et barn kan det, og julen er en takkefest.

Jødernes fest i december

Jøderne fejrer også fest i december. Det er tempelvielsesfesten. Mindehøjtid for templets befrielse under makkabærkampene. Den fest er også skøn. Den er båret af Israels kærlighed til folk og frihed. Men den er – som de fleste nationale fester – gennemsyret af at være en selvhjælpens fest. »Gud hjælper den, der hjælper sig selv», siger folk, men julen siger os med ubegribelig alvor, at Gud netop hjælper syndere, der ikke mere formår at hjælpe sig selv.

Da det ord blev talt ind i verden, ikke gennem højtaler eller i en viis mands mund, men gennem et lille barns fødsel i en stald i Betlehem, da blev det knudepunkt fastlagt, hvorom hele verden siden har drejet sig, enten den ville eller ej.

Vi samles juleaften om en jødisk verden, der dog er blevet så hjemlig og uundværlig: Stalden i Betlehem. Lad det også dreje vore tanker hen på den jødiske verden, der stadigvæk er på vandring, men ikke mod Betlehems stald, for manges vedkommende snarest bort derfra. »Folkelevning uden mage! Gid du vende brat tilbage til dit hjem i Brejtdablik!« synger Grundtvig til jødefolket i »Kristenhedens syvstjerne«, og han viser dem også hen til julens vej, den eneste vej til frelse.

Det kun sker, når fra de døde, du i åndens kraft opstår, skuer livets morgenrøde, i den sol som ej nedgår: i den »Kristus«, du miskendte, mens endnu Guds lampe brændte, i din gamle helligdom.

Sekretariatet

Den Danske Israelsmission
TORVET • Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 • kontor@israel.dk
Girokonto 305-4500
Bankkonto: Reg. nr. 9743
konto nr. 0003054500
Hjemmeside: www.israel.dk

Ansatte
Generalsekretær Bodil F. Skjøtt
Kommunikationssekretær
Arne H. Pedersen

Musalaha-kordinator Simon Krüger
Ungdomssekretær - se side 8

Landsstyret

Formand / Tverkulturel konsulent i IM, cand. theol., ph.d. Krista Rosenlund Bellows
Medlem af FU / Sognepræst Heinrich W. Pedersen

FU-medlem / Journalist ved IMT
Jørgen Hedager Nielsen
Familiebehandler Merete Pihl Konrad
Sognepræst Mona Kjær Nielsen
Organist Martin Lysholm Hornstrup
Forhenværende leder af DMR-U Uffe Torm
Sekretariatsleder i KFS Lars Bjerregaard Pedersen

Forpligtende minder

 Kai Kjær-Hansen,
tidl. formand for Israelsmissionen

Israelsmissionens rejsesekretær Egon Henry Johannesen blev skudt i sin lejlighed i Husum, København den 24. november 1944 om aftenen. Han og hans kone, Astrid, ventede besøg af venner. De, der ringede på dørklokken, var imidlertid et par nazifolk. De spurgte om hans navn og skød ham herefter ned - dræbt på stedet og med Astrid som vidne i baggrunden.

Israelsmissionens tidligere formand Kai Kjær-Hansen skrev herom i december-avisen 2009. Artiklen findes på Israelsmissionens hjemmeside www.israel.dk - I nærværende artikel gør han sig nogle tanker om, hvordan Israelsmissionen har håndteret mindet om Egon Johannesens død og liv.

Mindet om Egon Johannesens død er bevaret i Israelsmissionen gennem notiser og korte omtaler i artikler og taler - ofte i forbindelse med jubilæer og historiske tilbageblik. Med fare for at have overset noget tør jeg alligevel påstå, at der i de 70 år, der nu er gået, ikke er fremvokset en egent-

lig mindedyrkelse af Johannesen. Når man ser bort fra den ovenfor omtalte artikel i 2009, skal man vist nok helt tilbage til 1954 for at finde den sidste artikel i Israelsmissionens blad, der alene er helliget mindet om ham.

En mand. Der rejste rundt i Danmark og offentligt i besættelsestiden talte jøders sag, måtte nødvendigvis komme på den sorte liste.

Sagt 10 år efter mordet

Artiklen er skrevet af Henry Rasmussen, præst ved Simeons Kirke og daværende leder af Israelsmissionens arbejde i København. Familien Rasmussen stod Egon og Astrid nær. Efter mordet var Rasmussen til stor hjælp for Astrid.

I november-nummeret af Israelsmissionens blad 1954 skrev Henry Rasmussen: »Den Danske Israelsmission har i denne måned en 10-årsdag. Den skal ikke forbigås i tavshed, lige så lidt som der skal gøres reklame af den«. Og han fortsætter: »Den 24. november er det ti år siden vores unge rejsepræst, Egon Johannesen blev skudt i sit hjem af Brøndum-banden«. Rasmussen gør gældende, at der var en sammenhæng mellem Johannesens gerning og hans død: »En mand. Der rejste rundt i Danmark og offentligt i besættelsestiden talte jøders sag, måtte nødvendigvis komme på den sorte liste. At han tilmed var aktiv med, da det i oktoberdagene i 1943

gjaldt at redde jøderne ud af Danmark, stillede ham ikke bedre. Da der så en dag var brug for clearing - ja, så blev det altså ham«.

Antyder Rasmussen en skyldfølelse?

Antyder Rasmussen hermed, at det lige så godt kunne have været ham, der var blevet skudt? Antyder han en skyldfølelse? Det var jo ham - Henry Rasmussen - der havde fået Egon Johannesen inddraget i oktoberdagens hjælpeaktion. Sikkert er det også, at Rasmussen havde stået mere centralt placeret i hjælpeaktionen end Johannesen. I det stykke var der ingen »retfærdighed«. Værd at lægge mærke til er også, at Rasmussen ti år efter mordet på den ene side føler sig forpligtet på at holde mindet herom i live, men på den anden side er klar over en fare. Der skal ikke gøres »reklame« heraf. Han er sig bevidst, at Israelsmissionen ikke skal score billige point på at »eje« en »martyr«. En sådan brug af mindet om Johannesen ville være et skændigt misbrug af hans navn.

Kan man love, at et navn aldrig bliver glemt?

Egon Johannesen blev begravet i Langgå den 1. december. Et par dage forinden var der afholdt en mindegudstjeneste i Simeons Kirke, København. Herom skriver Rasmussen: »Vi glemmer aldrig den stund, og vi glemmer aldrig ham«. Med et »vi« - sådan læser

Værd at lægge mærke til er også, at Rasmussen ti år efter mordet på den ene side føler sig forpligtet på at holde mindet herom i live, men på den anden side er klar over en fare.

Egon Johannesen var ansat i Israelsmissionen, da han blev dræbt af SS i 1944. Her ses han umiddelbart efter sin ansættelse i 1943.

jeg det - afgiver han hermed et personligt og forpligtende løfte. Han har et minde, der forpligter ham. Et forpligtende minde, så længe han lever.

Men herefter skriver Rasmussen om Johannesen: »Hans navn vil aldrig blive glemt i Den Danske Israelsmission«. Strengt taget kan man ikke give en sådan forsikring om fremtiden. Her må man bruge ønskeform: »Måtte hans navn aldrig blive glemt i Den Danske Israelsmission«.

Og så er udfordringen for fremtiden ikke blot at tale om Egon Johannesens død, men også om hans liv og tjeneste i Israelsmissionen. Den side af sagen er stort set ikke behandlet, når man har sat Johannesen et minde.

Ganske vist er materialet, der er bevaret i Israelsmissionens arkiv, ikke overvældende. Men nyt ma-

teriale kan dukke frem. I sommer fik jeg således kontakt med Jens F. Munksgaard, provst i Sydthy. Astrid var moster til ham og hans tre brødre. Familien Munksgaard har bevaret en del materiale og fotos. I det bevarede materiale er blandt andet et stيلهæfte, hvor Egon Johannesen med sirlig håndskrift har opført sine møder - dato, sted, emne og kollekt. I 1944 holdt han i alt 153 møder rundt omkring i landet.

Det sidste møde han holdt var på hans dødsdag. Klokken 14.30 talte han for diakonisserne på Lukasstiftelsen i København. Emne: »Hvorfor drive Israelsmission?«. Da han kom hjem skrev han det ind i sin mødefortegnelse. Hvordan jeg kan vide det? Fordi han opførte kollekten.

Den var på fem kroner.

Egon sammen med hustruen Astrid, som også var kendt som »Assee«.

Udsendinge

Jaffo

Lisbeth og Christian Rasmussen
Immanuel Church
Rehov Be'er Hofman 15,
P.O. Box 1783
Tel Aviv 61016
Israel
Tlf.: +972 3 682 0654
E-mail: rasmussen@israel.dk

Jerusalem

David Serner
Den Danske Kirke
Bar Kockba Street 91/5
IL-Jerusalem 97892
Tlf. +972 77 5324 254
E-mail: jerusalem@israel.dk

Kirkevolontør i Jerusalem

Heidi Fredsgaard Larsen

Volontører i Jaffo

Nanna Borch Kragh og
Camilla Højgaard.

Ruisen

Evangeliet og den jødiske verden

Oplag: 4.500 • ISSN 0907-2314
Eftertryk tilladt ved kildeangivelse

Redaktion

Bodil F. Skjøtt, Arne H. Pedersen (ansv.)
Mette Hornstrup, Peter Kobbersmed

Adresseændring meddeles til Post
Danmarks lokale postkontor, hvor efter

Israelsmissionens Avis automatisk bliver sendt til den nye adresse i Danmark. Ved flytning til udlandet, Færøerne og Grønland meddeles flytning til Israelsmissionen.

Layout: Videbæk Bogtrykkeri A/S
Mette Kousgaard Christensen

Tryk: Vestjysk Rotation A/S

Israelsmissionen i Tel Aviv og Jerusalem

Det er kun 60 km og en stigning på 800 m, der skiller de to byer Tel Aviv og Jerusalem, men enhver som har besøgt dem ved også, at der er meget stor forskel på de to byer. Og forskellen bliver kun større.

Tel Aviv lever mere og mere op til sit ry, som en by der aldrig sover. Særlig jødisk er den heller ikke, og de spirituelle tilbud, man møder, orienterer sig snarere mod Østens religion end mod Grædemuren i Jerusalem. Dog går trafikken stadigvæk i stå på Yom Kippur. Til gengæld synes Jerusalem at blive mere og mere religiøs og ortodoks.

De ortodokse kvarterer vokser, og i områder hvor ortodokse jøder før var et mindretal, fylder de mere og mere i gadebilledet. Visse steder er der indført separate buslinjer for mænd og kvinder, for at tilgodese ortodokse jødernes ønske – eller krav.

Visse steder er der indført separate buslinjer for mænd og kvinder, for at tilgodese ortodokse jødernes ønske – eller krav.

Udfordringerne for Israelsmissionens to udsendte præstefamilier er da også meget forskellige de to steder. Det er bare med til at understrege de mange forskellige muligheder, vi selv som et lille missionselskab har for at være med i Guds mission både i Israel og til Israels folk – og danskere.

I Jerusalem har Israelsmissionens udsendte præster holdt gudstjeneste i Redeemer Church i Den Gamle By siden 1976, hvor Kai Kjær-Hansen holdt sin første gudstjeneste pinsedag. Den gang kom de fleste volontører fra kibbutzer rundt i landet. Nu arbejder de fleste volontører på sociale institutioner i Jerusalem. Der bor færre danske piger gift med arabere. Til gengæld er der flere danskere som er udsendt af dan-

ske eller internationale NGO'er og bosat i Jerusalem.

Siden 1990 har opgaven som dansk præst i Jerusalem også været forbundet med et engagement på Caspari Center i Jerusalem. Centeret blev startet af Den Norske Israelsmission i 1982 med det formål at uddanne ledere i den messianske bevægelse i Israel og hjælpe kirkeledere og andre til at møde og forstå messianske jøder og deres perspektiv på det at være en del af Guds kirke. Derfor det netop afholdte kursus i missiologi set i perspektiv af den første menighed i Jerusalem, men også kurser for teologistuderende fra Norge og Danmark, som er på programmet i foråret.

Der for er det så vigtigt at kunne gribe muligheden, når den opstår og ikke blive frustreret over planer der gik i vasken.

I Tel Aviv har Israelsmissionen formelt været involveret siden 1997, hvor Joint Mission to Israel (JMI) blev dannet, et samarbejde mellem norsk, finsk og dansk Israelsmission. Samarbejdet har især

(fortsættes næste side)

Tel Aviv – gammelt og nyt

Af Christian Rasmussen:

Det er ofte sagt, at »i Jerusalem be'r man, i Haifa arbejder man, men i Tel Aviv fester man«. Det er nok ikke en sandhed uden modifikationer, men alligevel... Tel Aviv kaldes også Ir bli Hafsaka – 'en by uden pause' på hebraisk. Tel Aviv er byen, der aldrig sover. På alle døgnets tidspunkter sidder der folk på byens caféer; du kan sidde fast i trafikken om natten, og byen har flere barer end synagoger. På den ene side søger mange unge, ikke-religiøse jøder fra Jerusalem til byen, fordi »luften er for tyk af religion i Jerusalem«, og faktisk præsenterer de fleste af de mennesker, som jeg møder, sig selv som ateister. På den anden side er der samtidig en vis religiøs pluralisme i byen.

Generelt finder folk, at i det sekulære og liberale Tel Aviv er der »plads til alle«. Således er byen også hjemsted for mange homoseksuelle, og byrådet investerer millioner af dollars i byens 'brand' som en af verdens bedste byer at besøge for bøsser og lesbiske. Det er også i Tel Aviv, at man finder landets største koncentration af afrikanske flygtninge, som nærmest har deres egen sub-kultur i den sydlige del af byen.

Nyt samarbejde

I Jaffo finder man alle de traditionelle kirker, mens der ikke er en eneste kirkebygning i Tel Aviv. Det betyder heldigvis ikke, at der ikke er nogen menigheder. Der er vel en 7-8 stykker i den indre del af byen, og der er som ovenfor beskrevet mange og meget forskellige mennesker at række ud til. Og det er vi jo kaldet til. Kaldet er gammelt. At blive ved med at leve det ud kræver vilje og evne til at se nye muligheder og gribe dem under Helligåndens ledelse. I Immanuelkirken, som blev bygget 5 år før, Tel Aviv blev grundlagt i 1910, er vi her i 2014 i gang med at finde ud af, hvordan vi kan udvide og forny platformen i den gamle mission ud fra kirken. Vi håber at få 3 nye organisationer med ombord som partnere, og hvis alt går vel, kan vi præsentere noget mere konkret i næste nummer af avisen. Bed gerne for processen.

Efter redaktionens afslutning er der indgået en historisk aftale om arbejdet i Tel Aviv. Du kan læse mere om »Immanuel Ministries« og samarbejdspartnerne bag i næste nummer af avisen.

Steen Skovsgaard er tilsynsførende biskop for Christian Rasmussen og David Serner. I november besøgte han begge præster – et besøg som gjorde indtryk.

I er verdens lys!

Steen Skovsgaard, Biskop i Lolland-Falster stift:

I weekenden omkring Allehelgens dag havde jeg lejlighed til at besøge de to danske præster i hhv. Den Danske Kirke og Immanuelkirken i Jaffo og deltage i gudstjenesterne i de to kirker. Teksten til Allehelgens Dag er Jesu ord til disciplene: I er verdens lys. Og på sin egen måde kom disse ord til at blive et omdrejningspunkt for mit besøg.

Gudstjenesterne og de to menigheder er meget forskellige. I Jerusalem foregår de på dansk og er for danskere, hvorimod gudstjenesten i Tel Aviv er på hebraisk og engelsk, beregnet for messianske jøder. Men de har den samme indledning. Her kommer børnene nemlig op og tænder en syvarmet lystage på alteret, inden gudstjenesten går i gang. Og det blev en glimrende understregning af evangeliet, samtidig med at det er med til at udtrykke respekten for og kærligheden til det jødiske folk.

At det er børn, som tænder lys kan minde om, at man hverken behøver at være stor eller fantastisk eller have særlige evner for at tænde lys for andre. Der skal som regel ikke så meget til.

Det kan være et smukt og tankevækkende billede på Israelsmissionen. Det er et lille missionselskab, som på mange måder er med til at tænde lys og glimt af håb i denne del af verden. Det kan man læse om her i bladet, men det meste kan man formentlig ikke se. Man hører f.eks. ikke om alle de samtaler, som præsterne har, om de små møder, der holdes eller de traktater, der deles ud, og hvilken virkning de har.

Man ville nok heller ikke have hørt om det lille lysglimt jeg så, da jeg tog afsked med David Serner i Jerusalem. Jeg havde lige sat mig ind i en lejet bil, da en snavset mand kom hen og rakte hånden ud imod mig for at bede om penge. Jeg havde ingen israelske mønter, og selvom jeg havde haft, havde jeg nok heller ikke givet ham nogle. I stedet gik han hen til David – og et øjeblik efter så jeg, at han satte sig ind ved siden af på forsædet. Hvorfor eller hvor han blev kørt hen eller hvad der siden skete, aner jeg ikke.

Men for mig blev det ikke desto mindre et sidste lille glimt af lys og håb og liv som jeg kunne rejse hjem med fra en verden, hvor vi oftest kun hører om de mørke og truende skyer.

været omkring menighedsarbejdet ud fra Immanuelkirken, men også inden 1997 har præster udsendt af Israelsmissionen holdt gudstjenester i kirken. Nogle gange på dansk for danskere i området, andre gange på hebraisk og engelsk for de lokale menigheder ved Immanuelkirken. Siden 2004, hvor Jan og Vicka Mortensen kom fra Jerusalem til Tel Aviv, har præstefamilien ved kirken været udsendt fra Israelsmissionen.

JMI-samarbejdet er netop nu inde i en spændende udvikling, som vi tror fører til et nyt og større samarbejde om storbymission i Tel Aviv, i første omgang ud fra Immanuelkirken, men med mulighed for flere fælles initiativer i Tel Aviv. Centrale ord for det nye

samarbejde er establish, enable og engage, (oprette, uddanne og engagere) fællesskaber af Jesus-troende, som kan leve evangeliet ud i Tel Aviv.

Hvad enten man er dansk præst i Jerusalem eller i Tel Aviv er der en evne som er helt nødvendig: Man må være omstillingsparat, for menigheden udskiftes hvert år hvis ikke hvert halve. Det gælder især i Jerusalem, men også i Tel Aviv, hvor mange er på »gennemrejse«. Derfor er det så vigtigt at kunne gribe muligheden, når den opstår og ikke blive frustreret over planer der gik i vasken.

Læs små dryp fra både Jerusalem og Jaffo i boksene her under.

Det Israelske Bibelselskab holder med jævne mellemrum fremstød på stranden i Tel Aviv, hvor de forsøger at komme i snak med folk, uddele Ny Testamente og andet litteratur. Ofte er det også med deltagelse fra mennesker med tilknytning til Immanuelkirken. Her er det en situation fra november 2014. Foto: Andy Ball

Jøden Jesus

David Serner, præst i Den Danske Kirke i Jerusalem og medarbejder på Caspari Center:

Caspari Centeret har lige afholdt sit 10-dages missiologi-kursus om jøden Jesus. Vi ønsker at udforske, hvordan den jødiske Jesus blev lys for alle nationer. Den underliggende forståelse er, at det er nødvendigt at forstå evangelierne i deres originale kontekst. Derfor søger kurset at præsentere det første århundredes kontekst så tydelig og udfordrende som budskabet var det dengang.

Jesus var jødisk og hans budskab lød næsten udelukkende til andre jøder. På trods af det blev budskabet om Jesus og hans lære spredt ud over den antikke verden meget hurtigt. Den dag i dag har flere og flere folkeslag rundt om i verden hørt og responderet til dette overvejende jødiske budskab. Han er i sandhed blevet et lys for alle nationer.

Kurset bliver afholdt hvert andet år og er primært for præster og ledere fra hele verden, ligesom lokale også bliver tilbudt at være med. Vi ønsker at se mange forskellige nutidige missionale udfordringer repræsenteret, så at vi kan lære af hinanden, mens vi søger at forstå vores fællesudgangspunkt: det 1. århundredes kontekst. Kurset består af undervisning i primært Jerusalem kombineret med daglige ekskursioner i og omkring byen. Det bliver også til enkelte ture uden for byen – bl.a. til Galilæa, Gamla og Magdala

Kurset består af disse ekskursioner blandet med foredrag af nogle af de mest fremtrædende messianske jøder og palæstinensiske kristne tænkere. Emner som Toraen, loven, Jesus i Talmud, den moderne Jesus-troende jødiske bevægelses tanker og forståelsen af visse passager i NT og GT bliver grundigt og udfordrende behandlet. Deltagerne på kurset vil også blive udfordret på deres nutidige kontekst, for i sidste ende handler det om at hjælpe hinanden til at svare på spørgsmålet: Hvordan deles verdens bedste budskab om den jødiske messias til det jødiske folk og til alle nationer?

David Serner i samtale med en af deltagerne på årets missiologikursus, arrangeret af Caspari Center. Kurset skulle sætte fokus på det jødiske ved både Jesu person og budskab.

Rasmus var 14 dage i praktik i Israel som præst. Her mødte han forskellige grene af arbejdet – bl.a. mødte han Missionspiloterne, som er udsendt af Israelsmissionens Unge.

Præstepraktik i Israel

Rasmus Donslund Kristensen

Da jeg skulle vælge et praktiksted tænkte jeg: »Det ville være smart at tage et sted hen, hvor det bedst muligt ligner det, vi efter endt uddannelse kommer ud i«. Den intention var velment, men da jeg kom til Israel med Menighedsfakultetet, på en tur delvist sponsoreret af Israelsmissionen, besluttede jeg, at dét land var jeg ikke færdigt med!

Det betød også, at min praktik blev noget anderledes, end den var blevet i Danmark. Jeg oplevede mange ting, der foregik noget anderledes end derhjemme, men både Christian i Tel Aviv og David i Jerusalem besvarede gerne mængder af spørgsmål fra min side.

Én ting som gjorde særligt indtryk på mig, var den danske holocaustoverlever Robert Fischermanns fortælling. Til et åbent hus arrangement i præstelejligeden i Jerusalem, fortalte Robert om, hvordan han havde siddet i Theresienstadt sammen med sine søskende og sin mor. Den historie er grum at høre, men det, der gjorde størst indtryk på mig, var hans fortælling om tiden efter, at de kom hjem i 1945. Både ham selv og hans familie måtte leve med traumat, der fulgte med til Danmark og sorgen over tabet af faderen og broderen. Robert gjorde klart, at fortællingen om jøderne under 2. verdenskrig ikke stopper i 1945 med et »de levede lykkeligt til deres dages ende«.

Roberts fortælling samt mange andre historier og indsigter om jøder er det vigtigste, jeg har taget med mig hjem. Jeg er endnu ikke blevet klog på, om jeg skal være præst, men jeg er kommet en lille smule ind under huden på det jødiske folk, og det er jeg taknemmelig for.

Perlemøder

✚ Elisabeth Serner
Den Danske Kirke i Jerusalem

Jeg samler på smukke møder med mennesker på min vej. Jeg sætter dem, som perler på en snor. De smykker og beriger mig.

For et halvt år siden satte en tilfældig dame i Jerusalems største shopping center, mig i kontakt med hendes messiansk jødiske nabo. Jeg havde ikke forudset, at den hjertevarme kvinde, som efterfølgende ringede til mig, ville blive min veninde og at vores børn ville stortrives i hinandens selskab. Forunderligt og finurligt var det også at finde ud af, at vores veje allerede havde krydset hinandens i Danmark, da hun år forinden var på rundrejse med Musallaha.

I sommers da vi hang ud på den nye »strand« i Jerusalem, fik jeg endnu et særligt møde skænket som en gave. Jeg hørte pludselig en stemme fra nabobordet kalde mit navn: »Hvis du vil hilse på Noa og Daniel, så sidder de herovre«. De to kæreste drenge fra min tid som medhjælper i Carolineskolens børnehaven var pludselig

blevet store, og var nu efter 7 år i Australien flyttet til Israel. Jeg havde i en periode holdt kontakten med dem og deres forældre, men havde ikke turde håbe på, at vi ville støde ind i hinanden igen. Gensynet med dem fik mig næsten til at græde og mindede mig om de utallige kram og små filosofiske samtaler vi i sin tid havde haft.

Når mine børn og jeg er på opdagelse i Jerusalem, og turen går til skaterparken, ynder jeg at betragte dem og de andre »hardcore« skatere. Jeg tager det ikke for givet, at de unge teenagedrenge har lyst til at snakke med mig, så når de åbner sig og fortæller brudstykker af deres historier, og hvordan de tror på Jesus, selvom de er jøder, glæder mit hjerte sig, og det slår et ekstra slag, når vi en måned senere genkender hinanden, og fortsætter samtalen i forbindelse med en ganske almindelig sportvognstur.

På samme måde fryder jeg mig, når jeg på en café dybt optaget af at skrive i min notesbog bliver kontaktet af en nysgerrig tjener, der hen mod samtale afslutning med dæmpet stemme betror mig, at han er tidligere muslim, der nu er kommet til tro på Jesus. Når jeg den følgende uge igen får øje på ham, og denne gang til gudstjeneste i »King of Kings«, er det som at omfavne en bror, jeg har kendt altid, og dog først lige har mødt.

Min perlesnor er lang, og jeg glæder mig hver gang der bliver føjet en perle til samlingen.

Læsestof

Through my enemy's eyes Lisa Loden og Salim Munayer

Bogen er skrevet af en messiansk jøde (Lisa) og en kristen palæstinenser (Salim). De har begge været engageret i forsoningsarbejdet mellem messianske jøder og kristne palæstinensere i mange år. Bogen er bygget op så må man også får en gennemgang af både den messianske bevægelse og de kristne palæstinenseres historie. Det er derfor ikke kun en læsværdig bog for dem, som er interesseret i forsoning, men også for dem, som gerne vil forstå den historie begge parter bærer med sig ind i konflikten.

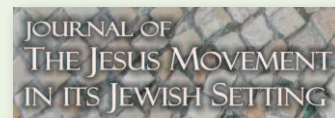
Selve forsoningsdelen fylder umiddelbart forholdsvis lidt, da kun et enkelt kapitel er dedikeret til hovedsagen. Alligevel formår forfatterne – selvom de behandler andre emner – at holde forsoningen op som en rød tråd gennem alle kapitler.

En meget læsværdig bog, som vi kun kan anbefale at læse.

Israel. Kampen for staten Søren Harslund

Dette er en meget omfangsrig bog, man næppe sætter sig ned og læser fra ende til ende. Den er mere egnet som opslagsværk – særligt hvis man er ude efter litteratur på dansk om hvordan omstændighederne omkring staten Israels oprettelse og historie har været. Bogen er udgivet i samarbejde mellem Scandinavia og Ordet & Israel.

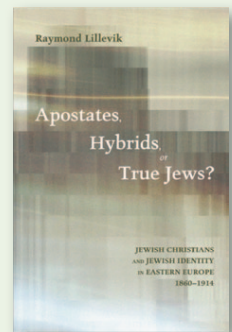
Journal of the Jesus Movement in its Jewish Setting

Dette er et nyt, internationalt, netbaseret tidsskrift, som er gratis. Det er et uafhængigt akademisk tidsskrift, som bl.a. støttes af Caspari Center i Jerusalem. Du kan finde tidsskriftet på <http://www.ijmjs.org>

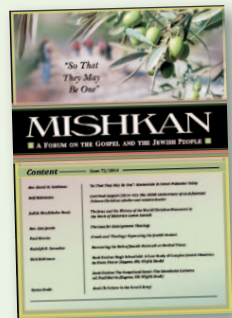
Vidner fra Holocaust – 10 kvindeskæbner, Jakob Lothe

Der er ikke decideret mangel på bøger om 2. Verdenskrig og Holocaust. Denne er dog i vores optik særligt anbefalelsesværdig, da den svenske forfatter har fundet 10 europæiske kvinder, som fortæller deres historier fra koncentrationslejrene. Det er virkelig barsk læsning, men efterhånden som den generation forsvinder, som har oplevet disse rædsler med egne øjne, desto vigtigere bliver bøger som denne.

Apostates, Hybrids or True Jews, Raymond Lillevik

Denne bog udforsker forholdet mellem kristen tro og jødisk identitet. Det gør den med udgangspunkt i tre Jesus-troende jøder, som boede i Øst- og Centraleuropa før 1. Verdenskrig. De var alle tre rabbinere eller havde rabbinisk uddannelse og kombinerede deres tro på Jesus som Messias med en jødisk identitet.

Mishkan, Caspari Center

Det nye Mishkan, som udgives af Caspari Center er nu på gaden, og der kan købes abonnementer for 15 dollars per år. I dette nummer kan du bl.a. læse om kirkeligt fællesskab på tværs af messianske og kristen-arabiske skel og om arabere i den israelske hær. Du kan finde Mishkan på caspari.com

Elisabeth Serner samler på møder med mennesker. Her spiser hun frokost sammen med Yohanan, som du kan læse mere om på et senere tidspunkt.

Valg til landsstyret

Merete Pihl Konrad er det eneste landsstyremedlem, som er på valg i 2015. Hun har valgt at genopstille.

Andre forslag til kandidater skal afleveres til sekretariatet senest 15. januar.

Messianische Juden, Hanna Rucks

Den messianske bevægelse er ved sin blotte tilstedeværelse både en udfordring og en irritation for den kristne kirke og for dem, som er optaget af den jødisk-kristne dialog. Det er fordi, messianske jøder ofte også - meget naturligt - konfronterer kirken med jødemission, hvilket har en tendens til at gøre netop kirken lidt ubehagelig til mode, fordi den ofte ikke ved, hvordan den skal forholde sig til dette - bl.a. i lyset af kirkens forsyndelser mod det jødiske folk under Holocaust. Men en teologi, som ønsker at lytte til ofrene fra Holocaust, kan ikke ignorere de messianske jøder. Denne bog beskæftiger sig med denne problemstilling.

Redaktør: Morten Hørning Jensen

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i Bibelens verden!

Introduktionstilbud:

Få resten af året til under halv pris: 80, 60, 40 eller 25 kr. - alt efter, hvor mange af årets 4 blade, der er tilbage.

Gå ikke glip af inspiration til din bibellæsning!

Tilmelding på: <http://www.bibelskarkaeologi.dk>

CORNERSTONE PÅ TOUR

✧ *Sanne Dyssegaard*

I efterårsferien var gospelkoret Cornerstone fra Sct. Hans Kirke i Odense på kortturné i Israel. Vi havde længe snakket om, at koret var ved at være klar til sådan en udfordring. Forskellige rejsemål blev diskuteret, men valget blev Israel, og det har vi absolut ikke fortrudt! Målet med turen var både at styrke sammenholdet i koret, opleve noget af Israel, synge og gøre mennesker glade gennem vores sang.

Jeg havde været så kæk at give Christian Rasmussen frie tøjler til at lave en koncertaftale for os, men jeg havde ikke forventet, at vi skulle ud at synge morgenen efter ankomst til Israel og FØR gud-

tjenesten lørdag formiddag. Men koret var frisk på udfordringen, og første koncert på turnéen blev på et plejehjem i Jaffo.

Alt gik godt, selv en af arbejderne, som først så lidt tvær ud endte med at vugge i takt med musikken, mens hun arbejdede. En af pigerne i koret sagde: »Det var virkelig meningsfyldt at synge for de ældre. Selvom vi skulle så tidligt op var det det hele værd«. En anden fra koret sagde: »Jeg blev nødt til at kigge væk, da en af de ældre sad med tårer i øjnene«.

Også koncerten på Ebenezerhjemmet fra en af de gode oplevelser. Vi sang en sang, som hedder »Jesus is right here«, og da vi havde sunget den for de

ældre, sang vi omkvædet sammen med dem. Det var stort at synge sætningen »Jesus is right here« sammen med brødre og søstre på hjemmet.

Første aftale med Immanuelkirken var, at vi skulle synge til de to gudstjenester i løbet af weekenden, men det endte med at Yoel Ben David fra Jews for Jesus fik overbevist både kirken og os om, at vi skulle vove forsøget med en lørdagsaftenkoncert, selvom det ikke er gospelmusik, der oftest står på programmet til kirkekoncerterne. Det fortrød vi ikke, for vi fik lov til at synge for ca. 80 mennesker i det skønne kirkerum i Jaffo.

En af dagene stødt vi på en dansk turistgruppe, som til vores

store overraskelse skulle til gospelkoncert i Den danske Kirke dagen efter med et dansk kor som hed Cornerstone. Det glædede os, at nogen faktisk havde besluttet hjemmefra, at det var en del af deres turprogram at tage til koncert med os i Jerusalem.

Da jeg spurgte en fra koret om hvad det bedste ved turen var, svarede han: »Ud over 'det hele' ... så var det stort at få lov at glæde de ældre på plejehjemmene! Men at overnatte i ørkenen og efterfølgende at vandre op til Masada og se den, var også en mindeværdig oplevelse«.

Selvom der var meget kor på programmet nåede vi også at se en masse. »Kirkefræs« på Oliebjer-

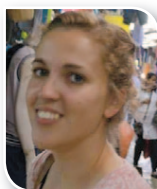
get, tur rundt om søen, det obliigatoriske »dyp« i Det døde Hav og gruppen skulle selvfølgelig med gennem Hizkija's tunnel.

Hjemmefra havde vi 7 koncerter/gudstjenester planlagt, men »man er vel et kor, som er klar på en lille sang når lejligheden byder sig«, så det blev da også til en sang på amfiscenen i Cæsarea, hos sandalmanden i Den Gamle By og hos den søde falafeldame i Haifa.

Tak til alle som tog godt imod os både i Jaffo, Haifa, Poriya og Jerusalem. Det var fedt at få lov til at sprede glæde og det glade budskab med gospelmusikken hos jer på vores tour rundt i Israel.

DANSK KIRKE I JERUSALEM: MED KRISTUS SOM OMDREJNINGSPUNKT

✧ *Heidi Fredsgaard Larsen,*
kirkevolontør i Den Danske Kirke i Jerusalem

Efter 2 måneders begivenhedsrig praktik i Jerusalem vil jeg gerne indvie jer i nogle af mine refleksioner omkring det at være kirke i netop denne by.

Jerusalem - en by med voldsomme slåskampe mellem jøder og arabere, et farligt sted med stenkast, raketter og bomber. Så hvorfor er det lige, du er taget afsted? Det spørgsmål kan jeg forestille mig flere i Danmark stille mig, og det er egentlig heller ikke så langt fra, hvordan lokale beboere i Jerusalem har reageret på, at jeg er her. Noget af det første jeg blev mødt med, fra en lokal arabisk

sælger, var ordene: »Tak fordi du er her, på trods af situationen!«. I det hele taget kunne jeg især i mine første uger, lige efter krigen mellem Israel og Hamas i Gaza, mærke, hvordan der var ekstra opmærksomhed omkring min tilstedeværelse, da der nærmest ikke var andre udlændinge på gaderne. Jeg blev i forbifarten budt velkommen til landet utallige gange!

Det at være til stede her i Jerusalem som kirke giver bl.a. mening for mig, netop pga. urolighederne. Her i byen og i hele landet findes både Jesus-troende jøder og kristne arabere, og jeg håber og tror på, at et fællesskab på tværs og et samarbejde mellem dem kan være forbillede for andre jøder og arabere og vejen ud af konflikten. Jesus fortæller os, at vi skal elske vores næste, ja ligefrem, at vi skal elske vores fjender og bede for dem. Det lyder måske nemt for en dansker som mig, for hvem er min fjende? Men hernede bliver det virkelig udfordrende, da man lever lige ved siden af det folk, som man er i krig mod! Som dansk kirke lytter vi både til mes-

sianske jøder og kristne arabere og ønsker at bringe dem sammen i troen på Jesus.

Troen på Jesus vil vi desuden rigtig gerne som kirke bringe tilbage til det jødiske folk gennem vores tilstedeværelse i byen. Når jeg bliver spurgt om hvorfor jeg er her, er det fedt at kunne få lov til at sige, at jeg arbejder for Den Danske Kirke, og jeg håber, det sætter tanker i gang hos de mennesker, jeg møder. Det sker da også, at jøder faktisk kigger forbi i kirken.

Da vi danskere arbejder vidt forskellige steder hernede i forskellige projekter, er det af stor betydning at have en dansk kirke, hvor vi kan samles og dele oplevelser og ikke mindst dele troen på Gud. Sammen lærer vi den jødiske Messias, Jesus, bedre at kende og går i hans fodspor (helt bogstaveligt). På den måde skulle vi gerne være som en hvilken som helst anden kirke - lede hen til Kristus og have ham som omdrejningspunkt for alt, hvad vi foretager os!

VIL DU GIVE EN GAVE?

Israelsmissionens Unge er i en rivende udvikling, hvor vi bliver velsignet med mange glæder. Vi fyldes af taknemlighed, når eksempelvis både nye og gamle volontører og missionpiloter kommer ind på TORVET, for at fortælle om den virkning et ophold har gjort for deres liv og for mennesker, de har mødt. Alt dette var ikke muligt at gøre, hvis ikke det var for vores venner og medlemmer. Så tusind tak.

Men vi vil gerne endnu mere. Og vi er, ligesom så mange andre, afhængige af økonomisk støtte. Vi har et håb om, at have 100 flere fastgivere, der gennemsnitligt giver 100 kr. om måneden, inden udgangen af det første kvartal i 2015. Det kan godt lyde af lidt, men en økonomisk indsprøjtning på 120.000 kr. om året har faktisk stor betydning for vores arbejde.

Vi håber, at du også på denne måde vil være med til at række evangeliet til jøderne og udruste og opmuntre unge til mission.

Du kan både lave en bankoverførsel til:
reg. 9743 kontonr. 0016529907

eller benytte dig af Mobile pay: 2371 8264

eller du kan oprette en fastgiveraftale på vores hjemmeside: <http://bit.ly/IU-gave>

eller følg QR-kode:

Tak!

GUDS RIGE I SAN FRANCISCO - EN IMAGE-BEKYMRET DANSKER I PRAKTIK

☆ Simon Krüger, stud.theol. og projektmedarbejder i Israelsmissionen

En af velsignelserne ved at læse teologi på Menighedsfakultetet er, at der i studieordningen er indlagt tre ugers praktik. En god opsparring og villighed fra vores trofaste partner Jews for Jesus gjorde, at jeg først i uge 40, stod på 60 Haight Street, San Francisco, California og havde udsigt til en fantastisk skyline og tre spændende uger i selskab med lokalafdelingsleder og missionær Rob Wertheim.

Under hele opholdet var jeg indkvarteret i et større victoriansk villahus ejet af organisationen hvor tre andre unge boede fast. Huset er tænkt som et åbent hjem, hvor jøde og ikke-jøde, kristen som ikke-kristen er velkommen. De fastboende unge er tilknyttet arbejdet og afholdte sabbatsmåltider og andre arrangementer. Jeg var således hele tiden omgivet af personer, der, på alt fra verdensplan til mindste lokalplan, arbejdede og levede i mission.

Primært fulgte jeg Rob i hans arbejde med at skabe og følge op på de kontakter, han og andre missionærer havde fået gennem gadeevangelisation. Jeg var med ude at besøge mennesker i alle aldre, der havde levet med Herren i alt fra få måneder til flere år og jeg erfarede hvordan man kan lede et bibelstudie over Skype.

GIU DET VIDERE

Gennem det hele skinnede noget af det Jews for Jesus er allermest skarpe på: Det vigtigste vi kan give videre, er evangeliet om Jesus, derfor skal vi dele det - med det samme! Jews for Jesus ser netop på dette som en påtrængende nødvendighed, et akut behov og de understreger uopsætteligheden af opgaven. Og med dét som mål går de bare i gang. Hvor jeg så et hyggeligt marked, en afslappende park eller en finalekamp i baseball så Rob altid mulighed for mission.

Hvis der var et stort event med mange deltagere, skulle vi også være der. Vi var bl.a. til stede ved San Franciscos årlige marked, på det lokale universitetscampus og ved det amerikanske flyvevåbens opvisning. De havde udtalte taktikker omkring uddeling, placering, at man skal sige »velkomme« når folk siger: »nej tak« etc. I dansk kontekst har jeg sjældent set en så frimodig og direkte måde at forholde sig til, at verden har brug for Jesus.

DE UNGE UDFORDRER

I anden uge af min praktik afholdtes et internationalt bestyrelsesmøde i organisationen. Repræsentanter fra lokalafdelinger fra hele verden var således samlet ved hovedkvarteret til undervisning, drøftelse af missionærudsendelse, diskussion af organisationens fremtid samt for i fællesskab at gennemføre en outreach. Jeg var med til både undervisning, outreach, intro- og afslutningsarrangement samt måltider og fik her mulighed for at møde flere nøglepersoner og drøfte missionsarbejdet.

Her blev det tydeligt for mig, at Jews for Jesus hele tiden eksperimenterer med, hvordan de mest effektivt kan nå mennesker med evangeliet. Især den unge generation i organisationen ser i stigende grad behovet for mere end kun den oldschool taktik, at dele traktater ud. I stedet stiger fokus på de mere fysiske og psykiske behov som »kontakter« kan have. Nogle af dem som har været med i organisationen i lang tid er derfor nervøse for, om traktatuddeling som metode er på vej ud. Det har altid været en kerneaktivitet i Jews for Jesus' arbejde, fordi det åndelige behov, behovet for at anerkende Jesus som frelser til syndernes forladelse, altid har stået i centrum. De unge i huset, hvor jeg boede, blev oftest venner med dem, de delte evangeliet med. De så deres livsførelse som vidnesbyrd, hvilket mere ligner tilgangen, jeg kender fra Danmark. Rob understregede dog, at der her er stor risiko for ikke at få delt selve evangeliet om syndernes forladelse, fordi man ikke ønsker at støde folk væk. Rendyrkes det åndelige behov, er der dog ligeledes risiko for, at de fysiske og psykiske behov underkendes. Formålet med kontakter bliver kun at præsentere dem for evangeliet. Andre behov må vige fuldstændigt.

DET HANDLER OM JESUS

Spørgsmålet om tilgang og måden at missionere på var man ikke helt enige om på det fælles bestyrelsesmøde, men ét holdt alle fast i: Det centrale var evangeliet om Jesus Kristus. Alt vi gør, skal pege på ham og have ham som mål. For en komfortzone-søgende dansker som mig var dette en stor udfordring. Alt for ofte mangler jeg mod til at bringe trosemner på banen, selvom jeg kan karakterisere mit møde med ikke-kristne som en form for mission. Netop at bringe fokus på Kristus blev pejlemærket for mig. Dette kan få en oldschool gademissionær til at se, at man ind i mellem må lade traktaterne blive i taskerne for at tage sig tid til en snak med et dødsfrygtende menneske. Samtidig holder det mig som konfrontationskritisk dansker op på, at troen kommer af det som høres og at jeg må gribe frimodigt om de muligheder, jeg får for at dele min tro.

MIT VIDNESBYRD SKAL UÆRE TIL AT FORSTÅ!

Ved en uddeling af traktater på San Francisco State University, prikkede en jævnaldrende mørkhåret dreng mig pludselig på skulderen og sagde: »Jews for Jesus. Okay. Så hvem er ham Jesus?«. Noget i mig sagde, at jeg burde blive glad for spørgsmålet. Pga. min basale frygt for troskonfrontation blev jeg der imod mest af alt skræmt og allerværst anede jeg først ikke hvad jeg skulle sige. Jeg tænkte løs og tyede instinktivt til dogmatiske læresætninger, men det blev hurtigt bremset af min forestilling af, hvordan han ville høre min udlægning af Luthers syndsforståelse. Jeg erfarede kort sagt spændingen mellem at ville formulere korrekt lære og samtidig give et aktuelt og forståeligt vidnesbyrd. Mine dogmatiske kundskaber kunne ikke stå alene, de måtte ikklædes en nutidig skik-

kelse. Efter hændelsen har jeg dog glædet mig over at have set, at evangeliets hovedperson stadig er relevant i dag. Det styrker yderligere frimodigheden til at udfordre min konformitet og opsøge mere direkte mission. Fra læsepladsen og læresætningerne blev der pludselig bygget bro til universitetscampus og vidnesbyrd. Evangeliet skal prædikes lige her og nu og det skal forvandle mennesker lige her og nu!

UDLEUET TEOLOGI

I forlængelse heraf oplevede jeg, hvordan mine evner fra teologi kan blive bragt i spil ved bibelstudier og i mødet med kontakter. Eksempelvis ville en jødisk kvinde ikke studere profeterne (og uskadeliggjorde således jødemissionærens stærkeste våben: Esajas 53) men kun 1. Mosebog. På vej dertil kunne jeg således foreslå at diskutere Guds Ånd samt flertallet »os« i vers 26. Dette kunne være med til at stille spørgsmålstegn ved den strenge jødiske tro på én Gud, der typisk bliver argument til afværgelse af snakken om Jesus som Guds søn.

Når teologien skal »praktiseres« kræver det en åbenhed og frimodighed, som ingen lærebøger umiddelbart kan levere. Samtidig kan god og sund teologisk kundskab bidrage enormt til menneskers vandrings med Gud. Et praktisk arbejde med teologi kræver således både viden og frimodighed. På dette punkt er Jews for Jesus enormt skarpe og har således meget at lære mig, der stadig nyder komforten på læsesalen. Jeg så, at hvis begge dele bevares kan Gud virkelig arbejde. Dermed kan han springe grænserne for, hvad vi tænker om hans mission. Dette kan Han gøre gennem alt fra en missionær, der bruger Skype til en fra starten imagebekymret dansker med en statement-t-shirt foran et baseballstadion.

NYTTIGE INFORMATIONER

Israelsmissionens Unge
Torvet, Katrinebjergvej 75,
8200 Aarhus N
Tlf. 7356 1270 | <http://ung.israel.dk>

Ungdomssekretær: Thomas Nedergaard
UNGE@israel.dk | Tlf. 3029 2075

Volontørkoordinator Kirsten Bitsch | IU@israel.dk
IU-formand: Mikael Buskov | mikaelbuskov@gmail.com
Kommunikationsmedarbejder: Peter Kobbersmed

Kaptajn for Missionspiloter i DK:
Kent Bech Rasmussen | missionspiloter@israel.dk
Eventkoordinator: Peder Ravn | EVENT@israel.dk
Projekter: Meet The People | Musalaha
Studentarbejde i KFS/IFES | Jews For Jesus
Giv en gave til IU på konto: 9743 0016529907